



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE SVMMO PON=||TIFICE,|| QVINQVE LIRBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

X. De Nomine Antichristi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53860)

apparebit, nec regnare incipiet, nisi tribus annis cum die
 dio ante mundi finem. At Papa regnavit iam cum viro
 gladio, etiam ipsorum aduersariorum sententia supra
 annos; & tamen mundus adhuc durat.

CAPVT X.

De nomine Antichristi.

SEQVITVR quarta disputatio, quæ erit de nomi-
 proprio & caractere Antichristi. Fatetur om-
 pertinere omnino ad Antichristum verba illa
 annis Apocalypsis 13. *Et faciet omnes pessillos
 magnis, diuites & pauperes, liberos & seruos habere cha-
 eterem in dextra manu, aut in frontibus suis, & ne quis po-
 emere aut vendere, nisi habeat characterem aut nomē bestie
 aut numerum nominis eius: hic sapientia est. Qui habet
 lectum, computet numerū bestie. Numerus enim hominum
 & numerus eius 666.*

Sunt autem de hoc numero plures opiniones. *PRIMO*, *PRIMO*, qui dicunt hoc numero non designari nomen
 pus aduentus vel mortis Antichristi. Ita Bullingerus quæ-
 fat. homiliarum in Apocal. vult designari tempus aduentus
 Antichristi. Item Magdeburgenses qui Centur. i. lib. 2. 2. 2.
 volunt designari tempus mortis Antichristi; Item quidam
 qui, teste Clithoueo in lib. 4. Damasceni cap. 28. volunt
 signari mortem Mahumeti, quem dicunt esse Antichristum
 quibus consentit LYRANVS in hunc locum, qui non putat
 quidem Mahumetum esse Antichristum; tamē existimat hoc
 numero significari mortem Mahumeti futuram fuisse ante
 666. à Christi aduentu.

Hæc opinio est absurdissima. *PRIMO*, quia Ioannes dicit
 se loqui de numero nominis bestie. *SECUNDO*, quia bestia,
 cuius est hic numerus, præcipiet omnibus mercatoribus, vt
 eo pro signo vtantur in contractibus, vt patet Apoc. 13. Non
 ergo numerus est mortis bestie, sed ad ipsam viuentem perti-
 net. *TERTIO*, quia etiam est falsum, Mahumetum mortuum
 esse anno Christi 666. Quidam enim dicunt eum mortuum
 anno Domini DC. XXXVII. vt Matthæus Palmerius, quidam
 anno

anno Domini D C. XXX. vt Cedrenus in compendio historiarum; quidam anno Domini D C. XXVIII. vt Ioannes Vaseus in Chronico Hispania.

SECUNDA opinio est Davidis Chytræi in cap. 13. Apocal. qui docet nomen Antichristi esse $\lambda\alpha\tau\epsilon\acute{\iota}\nu\omega$ vel Hebraicè הַרְמַזְרַי Romanus. Proinde Papam qui princeps Latinus est, cum in Latio dominetur, & Romanus est Pontifex, esse Antichristum. Idem docet Theodorus Bibliander tab. 10. & propterea tabulam vndecimam suæ Chronologiæ, quæ incipit ab anno D C. inscribit, Latinos Papa. Rationes eorum duæ sunt; Vna, quia Irenæus lib. 5. docet, verisimile esse, hoc futurum nomen Antichristi; Altera, quia reuera literæ huius nominis efficiunt illum numerum, vt patet.

literæ huius nominis.

γ .	200.	λ .	30.	τ .	300.
γ .	6.	α .	1.	ϵ .	5.
μ .	40.	τ .	300.	ι .	10.
γ .	10.	ϵ .	5.	τ .	300.
γ .	10.	ι .	10.	α .	1.
μ .	400.	ν .	50.	ν .	50.
	666.	σ .	70.		666.
		ς .	200.		
			666.		

Hæc opinio est prorsus temeraria. Nam imprimis, Irenæus dicit quidem, nomen $\lambda\alpha\tau\epsilon\acute{\iota}\nu\omega$ probabiliter posse accommodari Antichristo; sed addit, multò probabilius esse, nomen Antichristi, non fore $\lambda\alpha\tau\epsilon\acute{\iota}\nu\omega$, sed $\tau\epsilon\iota\tau\acute{\alpha}\nu$; quod etiam exprimit illum numerum; & est nomen multò illustrius, cum solem significet.

Præterea coniectura Irenæi, quæ tunc aliqua erat, modò nulla est. Ipse enim dicit, probabile esse Antichristum vocandum Latinum, non quia dominabitur in Latio; sed quia Latini erant, qui tunc regnabant latissimè, & orbem totum tenebant. Cum enim Antichristus debeat esse Rex potentissimus, sine dubio occupabit potentissima regna, quæ tunc inueniet. Potentissimum autem regnum est Latinorum, inquit Irenæus. Ipsi enim nunc verissimè regnant. Sanè coniectura

ista hoc tempore nihil valet; Nam Latini non amplius regnant in toto orbe terrarum: Sed Turcæ sunt qui verissime regnant, & apud nos Hispani, & Galli; non Latini.

Præterea nomen Latini, ut significat Romanum, non dicitur per, *ei*, sed per simplex Iota; & runc non reddit illum numerum. Quomodo etiam refelli potest commentum de nomine *מלכות*. Nam Romanus non potest terminari cum sit nomen Masculinum. Illa enim fœmininorum terminatio est apud Hebræos. Remota autem littera *ת*, deest CCCC. ad numerum Antichristi. *ITEM* nomen *λατίνος* si fuerit Antichristi nomen, erit proprium ei, ut Aretas docet, vñtatum maximè; nam debet ostendi in signum ab omnibus qui emunt, aut vendunt: At nomen *λατίνος*, est commune. Nec enim vllus Papa vocatus est vnquã nomine proprio Latinus, nec est hoc nomen vñtatum; nunquam enim Papæ se Latinos vocant, sed solùm Episcopos aut Papas.

Porro Romanus, nomen fuit proprium vnus solius Pontificis; qui tamen non potuit esse Antichristus, cum non vñtaret nisi mensibus quatuor; alioqui autem nomen est commune.

Denique, si solum hoc nomen *λατίνος* vel Romanus facerent numerum 666 aliquid dicerent aduersarij. Admirabilia nomina inueniuntur, quæ huc eundem numerum reddunt. *HIPPOLYTUS* Martyr, in oratione de consuetudine mundi, notauit aliud nomen, quod reddit illum numerum; nimirum *ἀρνέμαι*; id est, nego. *ARETAS* annotat præm. *λαμπέτης*, id est, illustris. *τητάρ*; id est, sol. *δ νικητής*; id est, victor. *κακὸς δὲ δηγός*; id est, prauus dux. *ἀληθὴς ἐλάτεις*; id est, verè nocens. *πάλαι βασκανός*; id est, olim inuidiosus. *ἀμνὸς ἀδικός*; id est, agnus nocens. *PRIMASIVS* addit aliud *ἀντεμ*; id est, contrarius. *RVPERTVS*, & ante eum *HARMO*, excogitauerunt duo alia, nimirum *γνσηικὸς*, quod est nomen Gothicum, & *DIC LVX*, Latinum, quod facit 666 Latino more accipiamus, D. pro quingentis, I. pro vno, C. pro centum, L. pro quinquaginta, V. pro quinque, X. pro decem.

Ex recentioribus *GVLIELMVS* Lindanus lib. 3. Dabitur tñ notat Martin Lauter reddere numerum 666. si litteræ *Lat*

na accipiantur pro numeris more Græcarum & Hebraicarum, hoc modo; A. 1. B. 2. C. 3. D. 4. E. 5. F. 6. G. 7. H. 8. I. 9. K. 10. L. 20. M. 30. N. 40. O. 50. P. 60. Q. 70. R. 80. S. 90. T. 100. V. 200. X. 300. Y. 400. Z. 500. Gilbertus GENEBRARDVS libro vltimo Chronologiæ notauit etiam nomen Lutheri Hebraicè numerum illum efficere לרתר.

ל.	4.	ס.	200.
ב.	2.	א.	1.
י.	10.	ס.	60.
ד.	4.	ס.	70.
ב.	20.	ו.	50.
י.	10.	ה.	5.
ת.	400.	י.	10.
ב.	200.	ס.	70.
י.	10.	ס.	200.
ו.	6.		
	666.	666.	

Addo ego in gratiã Lutheri & Chyrræi duo alia, nimirum כרתרר דברר, id est, David Chyrræus, & סαξονεισ eundem numerum reddere, quod nomen ita conuenit Luthero, sicut Papæ nomen Latini.

TERTIA opinio est multorum Catholicorũ, qui suspicantur Antichristum vocadum αντεμ;

cum quia hoc nomen propriè illi conueniat; tum etiam quia reddat exactè illum numerum. Ita Primasius, Anselmus, & Richardus.

Refutatur rectè à Ruperto hæc opinio; quoniam nomen quod hic Ioannes insinuat, non erit nomen Antichristo ab aduersariis impositum, sed nomen quod ipse sibi vsurpabit, & in quo gloriabitur; adè vt iubeat inscribi in frontibus hominum. Non est autem credibile eum sibi assumpturum nomẽ aliquod odiosum aut vile, quale est αντεμ, & etiam omnia ferè alia suprà memorata.

QUARTA sententia est ipsius RUPERTI, qui existimat hoc numero non significari nomen Antichristi; sed significari, triplicem præuaricationem Diaboli in Antichristo complendam: Nam senarius numerus, quia non pertingit ad septenarium, in quo est requies & beatitudo, est numerus creaturæ per præuaricationem excidentis à requie; Diabolus autem triplicem præuaricationem incurrit, seu potius vnã multiplicauit. Primùm enim præuaricatus est cùm in se pecca-

uit; Deinde rursum, cum primum hominem peccare fecit, tunc ad simplicem senarium addidit sexagenarium; Denique tertio prauaricabitur, cum per Antichristum totum mundum seducet, & tunc ad sexagesimum addet sexcentissimum.

QVINTA sententia BEDAE est, qui contraria via incedit ac docet numerum senarium esse perfectum, quia sex diebus fecit Deus caelum & terram; sexagesimum vero perfectiorem & sexcentissimum perfectissimum. ex quo colligit, Antichristum designari per numerum 666. quia usurpabit sibi perfectissimum tributum, quod soli debetur Deo. In cuius religionem legimus 3. Reg. cap. 10. Pondus auri, quod adferet Salomoni per singulos annos, fuisse talentorum sexcentorum sexaginta sex millium.

Haec duae sententiae, non videntur satis quadrare cum eo quod Ioannes dicit; numerum illum esse numerum nominis non dignitatis, aut prauaricationis: sed nec isti Patres rotulerunt sententias illas suas alio loco haberi, quam suspicionum & coniecturarum.

Verissima igitur sententia est eorum, qui ignorantiam suam confitentur, ac dicunt; adhuc ignorari nomen Antichristi. Quae sententia est Irenaei lib. 5. Arctae in hunc locum Apocalypsis, & aliorum. Placet autem adscribere verba Irenaei, quoniam ad eum legendum Chytraeus lectores suos hortatus est. Hortor, inquit, studiosos, ut de hoc Apocalypsis loco postrema Irenaei pagina 333. & 334. perlegant, qui veraciter & perspicue hoc numero bestia disputat, & inter cetera Latinum senarium fore Antichristum indicat, nomine λατῆν. IRENAEVS igitur sic ait: Certius ergo sine periculo est, sustinere adimplerionem prophetae; quam suspicari & diuisare nomina qualibet: quando multa nomina inueniri possunt habentia praedictum numerum. Et nihilominus quidem erit haec eadem questio. Si enim multa sunt quae inueniuntur nomina, habentia numerum hunc; quod ex ipsis portabit, qui veniet, quaeritur: quoniam aut non propter inopiam nominum habentium numerum nominis eius dicimus haec, sed propter timorem erga Deum, & zelum veritatis. Euang. dicit enim nomen, habet numerum, de quo quaeritur. Sed nihil de eo affirmamus. Sed & λατῆν nomen, sexcentorum sexaginta sex numerum; & ἁλῆν

Verisimile est, quoniam Verisimum regnum hoc habet vocabulum. Latini enim sunt, qui nunc regnant. Sed non in hoc nos gloriabimur. Sed Θ ΤΙΤΑΝ, prima syllaba per duas Græcas vocales Θ & τ , scripta, omnium nominum, qui apud nos inveniuntur, magis fide dignum est. Et infra: Cùm igitur tantum suasionum habeat hoc nomen Titan, tantam habeat Verisimilitudinem, ut ex multis colligamus, ne fortè Titan vocetur, quò Veniet: nos tamen non periclitabimur in eo, nec asseuerantes pronunciamus, hoc eum nomen habiturum; scientes, quoniam si oporteret manifestè presenti tempore præconari nomen eius, per ipsum & tique editum fuisset, qui Θ Apocalypsim viderat. Hæc ille.

Audiat igitur CHYTRAVS Irenæum verecundè, piè & eruditè dislerètem, & non falsò illi imponat, quod nunquam dixit. Nec enim iudicauit Irenæus, Antichristum fore Latinum, seu Romanum; sed ait, & aliquoties repetiit, non posse hoc tempore sciri nomen Antichristi: Idque duplici ratione, eaque optima approbavit. PRIMA, quia multa inveniuntur nomina quæ numerum illum efficiunt: nec diuinare liceat ex tam multis similibus, quod sit illud vnum, quod prædictum est. DEINDE, quoniam si Deus vellet hoc tempore sciri, per ipsum Ioannem utique id prodidisset. Alldidit verò, non inopia nominum seita loqui; sed ex timore Dei, & zelo veritatis. Ac propterea tria nomina in medium attulit, *Ευάνδης*, *Λατείν* & *Τιταν*, ex quibus secundum verisimilius primo, & tertium secundo esse affirmavit; nullum verò certum.

TERTIAM quoque rationem addere possumus ex eodem Irenæo, Nam paulò antè disputans aduersus eos, qui falsa nomina Antichristi ex propria sua inuentione colligebant; ait eos propterea in multa incommoda labi. Nam exponunt se periculo errandi, & alios decipiendi; atque id efficiendi, vt tam ipsi, quàm alij permulti ab Antichristo facillimè seducantur. Nam cùm venerit, & aliud nomen habuerit, quàm ipsi sibi persuaferunt eum habiturum, nõ habebitur ab eis pro Antichristo, atq; ita non euitabitur. Quæ omnia incommoda sine dubio Lutheranis euenient, & præcipuè hoc postremum. Quia enim sibi persuaferunt, Romanum Pontificem esse Antichristum: cùm ille verus Antichristus aduenerit, non facile cognoscetur ab eis; proinde nec euitabitur.

Est autem hoc loco notandum; Antichristi nomen fore notissimum, cum ille venerit. Nam etiam antequam Christus veniret, Iudæi non certò nouerant quo nomine appellandus esset, etiamsi multa de eius nomine Prophætæ prædixerant. **Quin etiam Sybilla quædam, ut est in I. lib. carminum Sybillinorum, notauerat numerum nominis Christi futuri, ac dixerat esse 888. ut Ioannes de Antichristo scripsit, numerum nominis eius esse 666.** Et tamen nondum poterant homines ante Christi aduentum dicere, vocandum esse Iesum. At posteaquam Christus venit, omnis controuersia sublata est, et omnes omnino sciunt, eum Iesum appellari.

Sed (inquit Sybilla) quæ sit numeri totius 1. 10.

summa docebo.

Namque octo monadas, totidem decadas 11. 8.

super ista 6. 200.

Atque hecatontadas octo, infidis significabit 9. 70.

Humanis nomen, tu serò mente tene- 10. 400.

to. 6. 200.

800.

Accedat, commune esse omnibus vaticiniis Prophætæ, ut ambigua & obscura sint, donec impleantur. ut Irenæus etiam docet, & probat lib. 4. cap. 43.

Ex his argumētum insolubile sumi potest, ad probandum Romanum Pontificem non esse Antichristum; & ipsum Antichristum nondum venisse. Nam si Antichristus venisset, et esset Romanus Pontifex; certò constaret de nomine eius, et Ioanne prædicto: sicut quia Christus noster venit, iam nulla quæstio est, ne apud Turcas quidem, & Iudæos, & Paganos, quemadmodum appelleretur. At de nomine Antichristi adhuc maxima controuersia est; ut tot opinionibus recitatis & repetitis planum fecimus: Igitur Ioannis vaticinium nondum est impletum; proinde Antichristus nondum venit, nec est Romanus Pontifex.

Adde confirmationem ex Confessione Augustini **MALORATI**, qui in magna explicatione ex variis Lutheranis & Calvinistis collecta in testamentum nouum; de hoc loco ita scribit: *Loci huius tot ferè sunt expositiones, quot expositores: quo apparet, obscurissimum, & ænigmaticum esse.* Hac ille. *At si adhuc est obscurissimum, & ænigmaticum vaticinium,*

non

non igitur est impletum; non ergo Antichristus venit. Siquidem omnia vaticinia, cum impleta sunt, clarissima efficiuntur. Cur igitur, Marlorate, præfatione in Apocalypsim iactas; ita perspicuum esse, Romanum Pontificem esse Antichristum, ut si vos tacueritis, lapides sint clamaturi?

CAPVT XI.

De caractere Antichristi.

DE caractere Antichristi sunt etiam duæ vel tres opiniones. PRIMA est hæreticorum huius temporis, qui docent caractere Antichristi esse signum aliquod obedientie, & coniunctionis cum Romano Pontifice. Non tamen eodem modo explicant, quod sit illud signum. Henricus BULLINGERVS, serm. 61. in Apocalypsim, vult esse vnctionem Chrismatis, quo Christiani omnes Romano Pontifici obedientes in frontibus consignantur. Theodorus BIBLIANDER in Chronico, tabul. 10. dicit caractere Antichristi esse professionem Romanæ fidei; ita ut non habeatur verus Christianæ fidei cultor, qui non profiteatur, se Romanæ Ecclesiæ adherere. David CHYTRAEVS præter hæc duo addit iuramentum fidelitatis, quod multi Pontifici Romano præstare coguntur; Item vnctionem sacerdotalem, quæ in vertice & manu accipitur, *Et imprimit, & Papista*, inquit, *vocant, caractere indelebilem*: Deniq; procumbere ad statuas, & panem consecratum; & missis funebribus interesse.

Nec dissimilia sunt quæ docent Sebastianus MEYER, & alij apud Augustinum Marloratum in hunc locum Apocalypsis. Sed facile est has nugas refutare, tum quia non conueniunt cum verbis ipsius textus; tum etiam, quia ista omnia signa fuerunt in Ecclesia Catholica, antequam Antichristus eorum opinione apparuisset.

PRIMUM igitur ex textu habemus, caractere vnum futurum, non multos. Semper enim in numero singulari Scriptura loquitur tam de caractere, quam de nomine, & numero nominis Antichristi. Vnus igitur caractere erit; vnum item nomen Antichristi proprium; & vnus eius nominis numerus. Proinde cum aduersarij tot caracteres multiplicent,